

vzhledem k organizaci ministerstev nelze činiti rozdílu mezi »ministerstvem« a »ministrem« jako šefem ministerstva.

Ve věci samé uznal nss stížnost neodůvodněnou.

Stížnost obsahuje v podstatě toliko jedinou námitku, totiž, že žal. úřad rozhoduje o hodnostním pořadí st-le a Jana M., kteří současně byli jmenováni odborovými rady VI. hodnostní třídy, na základě předpisu § 37 č. 1 služ. pragm., t. j. se zřetelem k služební době ztrávené v nejbližší nižší hodnostní třídě (VII.), neprávem počítal st-li za dobu ztrávenou v VII. hodnostní třídě jen dobu od 28. prosince 1918, kdy byl jmenován ministerským tajemníkem ministerstva obchodu v Praze, nikoliv již od 28. října 1918, kdy byl bývalým ministerstvem veřejných prací ve Vídni jmenován ministerským tajemníkem tohoto ministerstva.

Nss neshledal, že právní názor, jímž se tu žal. úřad řídil a jenž podle odvodního spisu byl jedině rozhodným pro nař. zařazení st-lovo, odporuje zákonu. Soud uvažoval v té příčině takto:

Stát čsl. vstoupil, jak zákon z 28. října 1918 téhož dne veřejně vyhlášený a ve sbírce zákonů a nařízení pod č. 11 otištěný výslovně prohlašuje, dnem 28. října 1918 v život. Tímto dnem přestaly ústřední úřady bývalého státu rakouského býti nositeli veřejné moci státní pro území nového státu československého; počínajíc tímto dnem nemají jejich akty povahu autoritativních aktů veřejné moci, platných a právně účinných pro území tohoto státu, při čemž jest ovšem zcela nerozhodno, zdali vídeňské úřady o změně státoprávních poměrů, dnem 28. října 1918 nastavší, již 28. října 1918 věděly a je respektovaly čili nic. Jest proto také jmenovací akt vídeňského ministerstva veřejných prací z 28. října 1918 st-le se týkající bez jakéhokoliv právního významu a proto právně irelevantní pro otázku služebního zařazení st-le jako státního úředníka státu československého.

Řídě se touto úvahou nemohl nss shledati nezákonnost v tom, že žal. úřad přičítal st-li za dobu v VII. hodn. třídě ztrávenou toliko dobu od 28. prosince 1918, kdy byl jmenován do VII. hodnostní třídy zdejším ministerstvem obchodu. Poněvadž pak otázka, má-li st-li býti započtena služba v VII. hodn. třídě od 28. října 1918 či teprve od 28. prosince 1918, jest, jak bylo vytčeno, jedině na sporu, musil nss, shledav, že žal. úřad právem dobu tu počítal od 28. prosince 1918 a nikoliv od 28. října 1918, zamítnouti stížnost jako neodůvodněnou.

Č. 1366.

Sčítání lidu: I. * Podle § 78, odst. 2 statutu města Opavy může vláda kdykoliv odvolati zmocnění obce k trestní pravomoci ve věcech sčítání lidu. — II. Soukromé sčítání provedené zřízencem města bezprostředně před sčítáním úředním lze posuzovati jako čin způsobilý ohroziti správnost sčítání lidu.

(Nález ze dne 18. května 1922 č. 6892.)

Prejudikatura: Boh. č. 1247 adm.

Věc: Antonín D. v Opavě proti zemské vládě slezské v Opavě stran trestního nálezu pro přestupek zákona o sčítání lidu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okresní politická správa v Opavě trestním nálezem ze dne 6. května 1921 č. — odsoudila st-le pro přestupek § 12 nař. ze dne 30. října 1920 č. 592 sb. z. a n., jehož se dopustil prováděním soukromého sčítání lidu v Opavě, k peněžité pokutě 300 K, v případě nedobytnosti k vězení na 6 dnů. Žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl odvolání st-lovo, poněvadž skutková podstata přestupku jest prokázána.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nss-u bylo se nejprve zabývati námitkou stížnosti, že žal. úřad nebyl příslušným k vydání nař. rozhodnutí, ježto již trestní nález v I. stolici vydán byl úřadem nepříslušným; stížnost dovozuje v tomto směru, že trestání policejních přestupků, tudíž i přestupků o sčítání lidu, spáchaných v obvodu města Opavy, přísluší, ježto město Opava jest městem se zvláštním statutem, do pravomoci purkmistrovského úřadu v Opavě, a že tato pravomoc nemohla býti purkmistrovskému úřadu odňata nařízením zemské vlády neb ministerstva.

Nss shledal tuto námitku stížnosti neodůvodněnou. Není pochyby o tom, že trestní pravomoc co do přestupků zákona o sčítání lidu ze dne 8. dubna 1920 č. 256 sb. z. a n., která přikázána jest v § 4 téhož zák. politickým úřadům, přísluší vzhledem k § 4 zák. ze dne 19. května 1868 č. 44 ř. z. a § 1 nař. ze dne 3. dubna 1855 č. 61 ř. z. v městech se zvláštním statutem, pokud jde o přestupky spáchané v obvodu těchto měst, komunálním úřadům v přeneseném oboru působnosti.

Statut města Opavy (zákon ze dne 20. ledna 1866 č. 10 z. z. pro Slezsko) stanoví však v odst. 2 § 78, že vláda může úkony přenesené působnosti dáti zcela neb z části obstarávati svými orgány.

Jak ze spisů zřejmo, zmocnilo min. vnitra výnosem ze dne 24. února 1921 č. — presidium zemské vlády slezské, aby pro statutární město Opavu po rozumu ustanovení § 78, odst. 2 městského statutu pověřilo okresní politickou správu v Opavě prováděním trestního řízení pro přestupky zákona o sčítání lidu. Z toho plyne, že okresní správa politická v Opavě byla také v daném případě úřadem příslušným vydati trestní nález proti st-li pro přestupek zákona o sčítání lidu, spáchaný v obvodu města Opavy, a že byl také žal. úřad příslušným rozhodnouti o odvolání z trestního nálezu I. stolice.

Odověděv kladně na otázku příslušnosti žal. úřadu, mohl nss přistoupiti ke zkoumání nař. rozhodnutí po stránce věcné.

V tomto směru vycházel nss z těchto úvah: — — — — —¹⁾
 — — — Vytýká-li stížnost, že žal. úřad nekonal žádného šetření o okolnosti, kterou st-l na svoji obhajobu přiváděl k platnosti již v řízení správním, že totiž zmíněná data zjišťoval za účelem příprav k vydání adresáře, slušelo odkázati k tomu, že subjektivní zavinění st-le leží v tom, že konal soukromé sčítání bezprostředně před sčítáním úředním; že — jednalo-li se mu pouze o adresář — mohl sčítání provésti po úředním sčítání, že tudíž tato okolnost jest pro posouzení otázky, zdali jednání st-lovo zakládá skutkovou podstatu deliktu trestného podle § 4 cit. zák. nerozhodnou; nekonal-li tedy žal. úřad šetření o okolnosti pro posouzení věci nerozhodné, nelze v tom spatřovati podstatnou vadu řízení.

Ze všech těchto příčin bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

¹⁾ V dalším textu opakují se doslova vývody nálezu ze dne 23. března 1922 č. 3615, uveřejněného pod č. 1247.